ולימא (א). רב הונא מתני׳ דאמר אם תלד אשתי זכר תנו ליה מנה לכשתלד ולא זכי ליה כלום עד שיוולד ואין זה מזכה לעובר דאמרינן לעיל [קמא:] דלא קנה. ומשני רב הונא דאמר איני יודע מי שנאה ולא אוקמה כשתלד לטעמיה דאמר רב הונא אף המזכה לעובר בכה״ג דאמר לכשתלד כלומר נכסיי להאי דמיעברא לכשיולד לא קנה דכיון דבשעת הקנאה עובר הוא ואינו יכול לזכות לא יקנה לכשיולד ע״י אמירה דאמר לכשתלד: **לכשתלד קנה.** אע״ג דפליג ר״נ בהמוכר פירות דקל לחבירו[ג] דאמר אף משבאו לעולם יכול לחזור בו דאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם הכא גבי עובר מודי דחשיב ליה כישנו בעולם וגם הנכסים שנותן לו הרי הן בעולם אלא שצריך לתקן לשונו ולומר נכסיי להאי עובר לכשתלד דאז ראוי לקנות לגמרי: **וזכוזו.** החזיקו. כל איש ואיש מה שמצא בזזו איש לו: **חייב להחזיר.** כיון דאשתו מעוברת עובר יורש הוי. אלמא המזכה לעובר קנה: **או שהפילה אשתו.** וחזרו ישראל והחזיקו בנכסיו: **החזיק בשניה.** אחר שמת הבן או העובר קנה דהשתא ליכא עוד שום יורש: **בראשונה לא קנה.** דאיגלגלי מילתא שהיה לו בן או עובר ואע״ג דסוף סוף מת העובר בבטן ולא יצא לאויר העולם כיורש גמור חשיב ליה ומרע לחזקת מחזיקי ראשונה. אלמא עובר יורש כרב ששת: **ורבא אמר.** לעולם אימא לך לא שנא המזכה לעובר לא שנא ירושה הבאה מאליה לא קנה כלל ושאני התם גבי המחזיק בראשונה האי דלא קנה לאו משום עובר הוא דהא אין עובר יורש אלא מעיקרא כשהחזיקו רפוי מרפיין בידייהו כשמת הגר ובזבזו נכסיו והחזיקו לא נתכוונו להחזיק לגמרי דהא מספקא להו אם יש לו יורשין אם לאו כמו שהוכיח סופו על תחלתו ששמעו לבסוף שהיה לו בן או אשתו מעוברת ושמא לא תפיל ולכך לא הויא חזקתו חזקה אלא״כ חזרו והחזיקו אחר מיתת הבן והעובר ולעולם אימא לך עובר אינו יורש וגם המזכה לו לא קנה: **מאי ביניייהו.** בין לאדיי בין לרבא חזקה ראשונה לאו כלום היא מה לי משום דעובר יורש מה לי משום דרפויי מרפיא לרבא מאי נפקא לן מינה: **אילא ביניייהו ששמעו בו שמת ולא מת ואח״כ מת.** לשונות רבים שמעתי ולא ידעו בעיני. אמנם כן צריך לפרש איכא ביניייהו בין לאדיי לרבא בכה״ג גר שמת ובזבזו ישראל נכסיו והחזיקו ואח״כ שמעו ששאשתו מעוברת ושמעו אחרי כן שמת העובר ועדיין היו מוחזקין א״כ שהחזיקו אחר ששמעו בו שמת ולא היה מת כששמעו אלא אח״כ מת מת לאדיי דאמר עובר יורש משום דהויא ירושה הבאה מאליה המחזיקים בראשונה האי דלא קנה לאו משום עובר הוא דהא אין עובר יורש אלא מעיקרא כשהחזיקו רפויי מרפיין בידייהו כשמת הגר ובזבזו נכסיו והחזיקו לא נתכוונו להחזיק לגמרי דהא מספקא להו אם יש לו יורשין אם לאו כמו שהוכיח סופו על תחלתו ששמעו לבסוף שהיה לו בן או אשתו מעוברת ושמא לא תפיל ולכך לא הויא חזקתו חזקה אלא״כ חזרו והחזיקו אחר מיתת הבן והעובר ולעולם אימא לך עובר אינו יורש וגם המזכה לו לא קנה: **מאי ביניייהו.** בין לאדיי בין לרבא חזקה ראשונה לאו כלום היא מה לי משום דעובר יורש מה לי משום דרפויי מרפיא לרבא מאי נפקא לן מינה: **אילא ביניייהו ששמעו בו שמת ולא מת ואח״כ מת.** לשונות רבים שמעתי ולא ידעו בעיני. אמנם כן צריך לפרש איכא ביניייהו בין לאדיי לרבא בכה״ג גר שמת ובזבזו ישראל נכסיו והחזיקו ואח״כ שמעו ששאשתו מעוברת ושמעו אחרי כן שמת העובר ועדיין היו מוחזקין א״כ שהחזיקו אחר מיתת הבן והעובר אמר מר אבא אמר רב אמי אמר רב אסי אמר רב יוחנן אמר רבי שמעון בן יוצדק אמר רבי אלעזר בן עזריה אמר רבי אלעזר בן יעקב אמר רבי יוסי בן חלפתא